

LA TRÀTA

SURT EL
DIVENDRES

5.

Diputació, 262

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l deu de cooperarhi tots els catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar y sentir en materias religiosas, políticas y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA).

Obrers! sigueu republicans en bona hora, pero sigueuho sincerament, per convicció y ab consecuencia. Tanta pena'n causa veureus allunyats, la majoria de vosaltres, del ideal redemptor nacionalista, com presenciar actes que desdiuen de las vostras propias conviccions.

Aquestes consideracions nos las sugereix l'acte que han anat á realisar á Madrid els chors dits d'en Clavé. Es molt dolorós veure en las classes populars aquesta falta de convicció, aquesta inconsecuencia coneguda no més fins are en els homes politichs. Els coros d'en Clavé tindrian de ser una institució guardadora de las grans aspiracions del inmortal fundador y avuy per avuy no es més que un organisme sense personalitat, dirigit y mangonejat per uns quants que no titubejan en posarse á las ordres dels Governys y dels monarcas, fent seguir als demés individuos ab l'am y'l's attractius d'un viatge franch que'l's hi proporciona uns quants dias d'esbarjo. Per aquesta miserable paga la majoria dels obrers choristas no tenen inconvenient en abdicar, sols sia per uns quants dias, de las sevas intimas conviccions republicanas, y no tenen inconvenient tampoch en servir de número de programa y ser actors d'una ridícola comèdia oficial en honor d'un gran home, que ha ridicolizat al mateix poble que avuy festeja la seva memòria, al inmortal Cervantes, que mentres va viure estigué á la condició dels repatriats de Cuba, puig vingué de la batalla de Lepanto ab un bras de menos, y si volgué salvarse de la mort per fam, tingué d'esparvilarse ab el bras que li quedava.

Peró qu'e'l's hi aném á explicar als nostres republicans, si al fi y al cap derrera de la República may han pogut disfrutar ni la meytat de la satisfacció que'l's hi proporciona la Monarquia!

Ademés, els choristas no veuen, ó fan com qui no ho veu, que aixís fan el joch del Govern, qui ab la pantalla dels chors catalans cobreix l'expedient, simulant que Catalunya reb las més distingidas atencions del Govern central y d'aquesta manera se unen los laços, estalviantse de complir ab els devers que l'Estat té ab els ciutadans.

Es dolorós, molt dolorós que per la lleminadura d'un viatge, y pels afalachs de las esferas oficiales constituidas pels que son veritables autors de la crisi obrera, abduquin aquests quants obrers de las sevas conviccions, y contradiguin ab sos actes els ideals del gran Clavé.

Ja ho hem dit: preferim mil cops més veure un home allunyat de nosaltres, però consequent y honrat en sus conviccions encare que sian equivocadas, que no pas veure que desfan ab la qua lo que ab el cap havian fet.

Els homes inconsuetos no son bons pera esser republicans de convicció y molt menys pera esser nacionalistes.

GNOM

El Centenari

¿Qué me'n diuen de las festas dels quijotes de Madrid?
¡Quina pluja de discursos!
¡Quina oratoria de crits
de despertar l'amor patrio
dels patrioterros d'allí,
fent el gasto y el derrotxe

Las sessions del Ajuntament

Si las sessions son mogudas
somriuen els regidors:

puig se sab que á río revuelto
ganancia de pescadors.

d'un llenguatge més florit
que las matas d'escarola
de las hortas de Bordils!
A tot arreu grans vetlladas;
á Limpia y fija bullit
(d'aixó'n diuen l'Academia,
no equivocar-se de pis)
coros, flors, cohets, xerangas,
banderetas de satí,
corridas y guitarreos

y espatech de violins,
y el agarrao y la órdiga
y vaja, tot lo més... si
d'aquella terra que xucla
tota la sanch d'un país.
Aixó es lo clou de la festa
de la nació d'en... Rostchilch,
que no s'entén de bolados
quan es l'hora de lluir
y d'ensenyaros medallas

y rumbejá aquells vestits
que ja's gastavan en l'época
famosa de Felip V.
Els snobs d'aquesta rassa
y els quijotes de Madrid,
han deixat per una estona
el seu treball intranquil
y tatigós d'oficina,
per llençar-se decidits
á donar honor y gloria

y á anar quatre días tips ab l'escusa d'en Cervantes y á l'esquena del país, y vinga fer xerinola, que are ray, tothom es rich. Si en Cervantes, aquell geni que'n sabia tot un niu de las cosas de la terra que l'ha festejat aixis, tornés un rato á la vida, demanaria morir, al observar la xansfaya dels hidalgos de Madrid, explicantlosi á la cara que no vol desagrabis ni tolera quijotadas com las que are han fet allí. Tal vegada'l sabi manco, que va morir en l'oblit y en la més negra miseria quan l'or corris á desdir; els hi diria: las festas, tot aixó que feu per mi, gastant la vida d'un poble que esteu matantlo á pessichs, feulas d'un altra manera: treballant y protegint y buscant iniciativas que aprofitin al país; passeu la mirada á Espanya, procureu de donar fi á la crissis y á la gana que l'obrer está sofrint, y no somente la rassa d'inservibles y esllanguits, d'enpleomania y xulos y d'ineptes per l'istik, que es la eterna quijotada que jo mateix he descrift en páginas que vosaltres ni tant solo podeu capir. Pero tota aquesta cosa que l'escriptor pogués dir, no'ls faria cap efecte als quijotes de Madrid, que ni creuen ab Cervantes, ni l'han entés un bossí, ni saben qué significan totes las obras que ha escrit. Ells han fet el centenari per anar uns días tips, y fer toros y barrila á costellas del país, ¡la nòmina y la oficina! després d'això... ¡bona nit!

PEP DE LA TRALLA

SUSCRIPCIÓ

pera sufragar la multa de 125 pessetas imposta a LA TRALLA.

Quota única, 10 céntims

Suma anterior, 419'50 pessetas.

Jaume Domenjó. - Cogul Vinyas. - Francesch Vilalta. - Rafel Vilalta. - C. S. P. - Francesch Molas. - Joseph Ansio. - Josepha Ansio. - Joan Roura. - Segimon Catalá. - Baldomer Badia. - Emili Daunas. - Maria Badia. - Miquel Vernet. - Ramón Morros. - María Morros. - Francisco Morros. - Ramon Morros. - Agustí Felip. - Raymond Monserrat. - Francisco Serrá. - Monserrat Badia. - Anton Monserrat. - Rodolf Monserrat. - Manel Monserrat y Coll de Dama. - Un que porta ulleras negras. - Un catala-

nista de catorze anys. - Felip Fortuny. - Joaquim Balagué. - Francesch Cussó. - Joseph Rovira. - Rafel Gil. - Jaume Guardiola. - Joseph Portabella. - Isidre Riera y Punti. - Joseph Riera y Punti. - Jaume Sendra. - Rafel Turró y González. - Andreu Bote. - Prósper Gudesa. - Miquel Andreu. - Segimon Riera y Punti. - Anton Daunas. - Joseph Giralt. - Salvador Grau. - Ramon Rovira. - Ramón Serra Sert. - Joan Prades. - Manel Prades. - Joseph Prades. - Joseph Pujo. - Joaquim Elías Parcerisas. - Francesch Miró. - Jaume Rosell. - Isabel Rosell. - Francesch Deulofeu. - Anton Calveras. - Joan Llorens. - Llucià Palanca. - Joseph Quinqué. - Joseph Ribalta. - Francesch Colomé. - Francesch Colomé, fill. - J. B. T. - Martí Isart. - Enriquet Russiñol. - Pepito Guardiola. - Francisco Guardiola. - Ramón Guix. - Joseph Xalmet. - Ramón Casanovas. - Miquel Vila. - Joseph Cartuchá. - Matías Segura. - Francesch Prades. - Maurici Carrió. - Carme Sala de Carrió. - Joseph Castells. - Antón Jové y Vergés. - Miquel Valls Boqués. - Joseph López Ginesta. - Pere Valls y Molas. - Joan Oriols Oriols. - Valentí Alcruo. - Andreu Soler Golet. - Joan Soler Borrell. - Santiago Soler. - Andreu Soler Borrell. - Manuel J. Valls. - Miquel Raguant. - Joseph Mallart. - Frederich Puig Samper. - Ignasi López Ginesta. - Tomás Cugat. - Domingo Joan Agulló. - Manel Mota y Cabello. - Salvador Soler Estelrich. - Rafel Martí Vázquez. - Joseph Janer Vidal. - Frederich Ribas Pastor. - Joaquim Peraire. - Joseph Tarrats. - Hermenegild Roig. - Pere Pérez Andreu. - Andreu Roig. - Bonaventura Ferré. - Francisco Camps Margarit. - Leonci Camps Margarit. - Pere Riba Ferrer. - Esequiel Vigués Mauri. - Eduard Forn Tort. - Emili Forn Tort. - Joseph Bernadas. - Y. R. B. - J. R. B. - A. R. B. - T. B. P. - Grau Pascual. - Pere Riera Guinyaume. - Lluís Matas. - Amando Bernadas. - Damià Montaner. - S. Puig. - Anastasi Guardiola. - Benet Pérez. - Francisco Gibert. - Joseph Guardiola. - Joseph Pérez. - Alfred Pérez. - Artur Pérez. - Amadeu Pérez. - Miquel Casals. - Francisco Samsó Heras. - Enrich Samsó Tusquets. - Mariagna Pagés. - Marcelli Mitjavila. - Anton Piñol Opisso. - Maria Cugat. - Jacinto Cuyás. - Joseph Massagué. - Joan Mitjavila. - Hermenegild Mitjavila. - Gonzalo Daura. - Francesch Daura. - Elvira Daura. - Florenci Daura. - Joseph Canals. - Rosa Canals. - Vicens Canals. - Francesch Rambla. - Benet Vila. - Joseph Pellicer. - E. P. y M. de F. - Leandre Pellicer. - Ramón Panella. - Joseph M. Yñareta. - Artur Mora. - Francisco Pomar. - Miquel Vidal. - Joan Ortega Martos. - Matias Rodón. - Calixte Senties. - Miquel Senties. - Joseph Xifra. - Joan Mestres y Pujol. - Miquel Vidal. - Joseph M. Font. - Gonzal Masó. - Joseph Darnis. - Amadeu Peix. - Joseph Sala. - Anton Fiol. - Joseph M. Iglesias. - Joan Roig y Serra. - Manel Cannell. - Llorenç Torras. - Joan Munné. - Lluís Camps. - Joan Serra y Garriga. - Francesch Soler. - Frederich Camon. - Assumpció Riu. - Pau Teixidor. - Raymond Garriga. - Joseph Cabré. - Lluís Barbany. - Miquel Cabré. - Joseph Xicota. - Ferrán Roig y Valls. - Monserrat Roig y Valls. - Enrich Roig y Valls. - Joseph Cabre. - Lluís Bosch. - Orestes Quintana. - Jaume Parellada. - Anton Mas y Oriols. - August Tomás. - Joan Aumatell. - Lluisa Costa. - Otilia Puig. - Paquita Aragonés. - Teresa Nogués. - Antón Lletjós. - Joaquim M. Lletjós. - Joan Bta. Sala. - Lluisa Sala. - Monserrat Lletjós. - Anton Lletjós y Sala. - Manel Guiu. - Pere Carol. - Manel Balles. - Joan Prat. - Ll. Pascual y Sennart. - Josep Coll. - Agustí Morragrera. - Sebastià Altés. - J. Selma. - Joseph M. Regordosa. - Angela Cussó de Batlle. - Francesch Ribas y Serra. - Ferrán Sans y Buigas. - Francesch Barril. - Rafel Mirallés. - Cristófol Arcins. - Joseph Ribera. - Eduard Frabrés. - Joseph Torrent. - Ramón Reixach.

Sant Feliu de Guíxols

Agustí Esteva. - Joan Bosch. - Frederich Pruned. - Joseph Palahi. - Francisco Patxot. - Lluís Casas. - Rafel Valls. - Marian Vinyas. - Pelegrí Blasco. - Francisco Bosch (Patufet). - Salvador Vidal. - P. Mallart Roca. - Eduard Lladó Sales. - Ventura Fuster. - Bartomeu Adrià. - Lluís Grimal Creixell. - Joseph Quintana. - E. S. - Joseph Noguer. - J. Sala Boada. - Feliu Vergés. - Francisco Esteva. - Lluís Garreta. - Pere Genis. - Pere Lloveras. - Dionís Carreras. - Pere Ararà. - Josep Albareda. - Simon Ararà Rosell. - Julià Bohigas. - Salvador Vilá. - Lluís Martí. - Magí Palahí. - Joaquim Sala. - Jaume Tell. - Ferrán Portas. - Joan Escapa. - Francisco Ribot. - Mercé Mesa. - Montserrat Escapa. - Paulina Tubau. - Joana Gispert. - Alfret Pagés. - Joan Llambi. - Francisco Palet. - Marian Marcos. - Joan Casellas. - Jaume Casas. - Joseph Gassiot. - Simon Ararà Planells.

Terrassa

Alfons Freixa. - Ramon Motllar. - Bartomeu Lluch. - Claudi Guardiola. - Pere Martí. - Miquel Antiga. - Gayetá Puig. - Joan Vidal. - Bonantra Farnells. - Joan Marras. - Ramon Vancells. - Maurici Gibert. - Joan Abelló. - Anton Borrás. - Pere Lligué. - Francisco Abelló. - Joseph Huemet. - Eugeni Ferrer. - Andreu Arch. - Joseph Arch. - Miquel Fargas. - Pere Casaramona. - Arcis Puigdellivol. - Vicens Aymerich. - Joan Durán. - Anton Segués. - Ramon Marsá. - Miquel Bassó. - Joseph Palá Casanovas. - Francisco Sellés. - Hernán Garriga. - Conrat Lloveras. - Pere Sabater. - Joaquim Benet. - Miquel Rodó. - Joseph Ribera. - Anton Pous. - Joseph Verdós. - Francisco Casanovas. - Joseph Riera. - Ramon Cortés. - Jaume Marqués. - Joan B. Gali. - Bonantra. Casaramona. - Joan Cadevall. - Ramon Alavedra. - Jaume Vacarissas. - Jovita Boada. - Anton Boada. - Anton Boada Lladó. - Joseph Benet. - Joan Bosch. - Isidro Noguera Carné. - Joan Llongueras. - Magí Tobella. - Jaume Cardús. - Felip Guix. - Miquel Astals. - Sebastià Burjons. - Baltasar Pineda. - Anton Noguera. - Miquel Argemí. - Joan Rocabert. - Joseph Camps. - Joseph Cortada. - Gabriel Pous. - Jaume Font Leonart. - Rossendo Roig. - Pere M. Marcet. - Joaquim Lloveras. - Joan Felit. - Joseph Badiella. - Sebastià Badiella. - Vicenç Tiana. - Octavi Viñas. - Magí Massagué. - Jaume Figueras. - Agustí Samaranch. - Joan Feiner. - Jaume Garriga. - Joseph Fernández. - Anselm Fonte. - Artur Massagué. - Joseph Ortiz. - Joseph Casanovas. - Joseph Palá. - Francisco Vencells. - Artur Garriga. - Tomás Viver. - Joaquim Ribas. - Joseph Biosca. - Anton Badrinas. - Magí Mach. - Jaume Durán. - Valentí Prat. - Miquel Astals. - Anton Sicart. - Modest Pineda. - Melció Serra. - Joseph Perarnau. - Francesch Fortuny. - Joseph Marca. - Eugeni Ordeig. - Salvador Puig. - Joseph Cañellas. - Ignasi Puig. - Francesch Ábad. - Joseph Sellés. - Emili Ullés. - Pere Calbó. - Tomás Camps. - Ramon Paloma. - Francisco Fonte. - Esteve Puigmarti. - Anton Busqueta. - Joseph Salvans. - Ramon Jordá. - Anton Selva. - Joan Bach. - Pau Gabarró. - Jacinto Ferres. - Bruno Curet. - Joseph Colet. - Joaquim Morera. - Joseph Prat. - Joseph Vila. - Salvador Puig M. - Salvador Cornet. - Llorenç Ubach. - Francesch Buscadé. - Ramon Cusell. - Francesch Noguera. - A. Noguera. - Martí Alegre. - Joseph Pizá. - Francesch Izart. - Joan Vidal Valls. - Jaume Cendra. - Faust Aymerich Gilabert. - Joaquim Vancells. - Lluís Vancells Amat. - Ramon Vancells Benet. - Anton Gorina. - Baltasar Gorina. - Lauquim Drazi. - Salvador Ballbé. - Félix Oliu. - Francisco Llarcis. - Joseph Pompi. - Ramon Ribas. - Joseph Vallhonrat. - Francesch Farrás. - Joan Riera. - N. N. - Narcís Subirachs. - Ignaci Marinell. - Francesch Sumsí. - Emili Badia. - Joseph Ubach. - Joseph Morera. - R. Galí. - Anton Badiella. - Ernest Vinyals.

Isidre Vinyals. - Alvaro Vinyals. - Joseph Arnaus. - Joan Mora. - Joseph Salla. - Pere Salom Morera. - Joseph Pous. - Jaume Alsin. - Miquel Izart. - Joan Carné. - Joan Margets. - Pau Galí. - Emili Soler. - Francesch Marçet. - Joaquim Badiella. - Benet Armengol.

Tarragona

Francesch A. Nel·lo. - Salvador Moya. - Gabriel Ballester. - Jordi Padrol. - Ricart Gelabert. - Agustí Lliteras. - E. A. S. - Lluís Panadés. - Modest Salort. - Joseph Pelegrí. - Francesch Gabriel. - Joaquim Panadés. - Salvador Casellas. - J. M. Durán. - Agneta Moya. - Joseph Granada. - Angel Brú. - Salvador Ventosa. - Manel Padrol. - Agustí Palau. - Julià Nolla. - Joseph Maria Santana. - Joan Anton Cabré. - Anton Moya. - Joseph Alvarez. - Salvador Alimbau. - Tecla Pedrol. - Joan Pedrol. - Teresa Bo. - Teresa Pedrol. - Joan Seijí. - Francisca Pedrol. - Joseph Baradat. - Josepha Pedrol. - Agustí M. Gibert. - Arthur Roca. - Francesch Patau. - Manel Baradat. - Anton Ventura. - Gabriel Bas Mercadé. - Pere Alberni y Compuixó. - Feliu Ferré y Riva. - Joan Faix y Roure. - Alexandre Pons y Marich. - Joseph Enríquez Pascual. - Bartomeu Casas Freixa. - Antoni Vallbona.

Valls

Joseph Farré. - Pere Roca Casas. - Joseph Mestres. - Ramon Rodon Monserrat. - Salvador Robert Robert. - Joan Muret. - Miquel Domingo Carreras. - R. S. y B. - D. V. - N. S. - Francisco Castellort. - Emili Blay Maixé. - Joseph Monserrat Cuadrada. - Pascual Aguilar Izquierdo. - Antonio Colom Homs. - Rafael Martí Roig. - Joseph Segú Vallet. - Joan Sanromá. - Ramon Ferrater. - Antoni Rodón. - Ferrán Murtra. - Pere Mora. - Francisco Baldrich. - Un xiquet de Valls catalanista convensut. - V. J. - Un aymant de les llibertats de Catalunya. - Joseph M. Gelambí. - Joan Cartaña Llorach. - Mario Roqueta Folch. - Ramon Carreras Palau. - Andreu Aluja Forné. - Francisco Ivern B. - Protector. - Un del gas. - Un català.

Vendrell

R. C. - J. Ll. - M. Q. - E. Ll. - A. M. - L. R. - E. J. - A. P. - T. R. - J. A.

Total publicat, 474'40 pessetas.

(Seguid.)

Lo de la controversia

Tots els que han seguit ab interès la controversia Llangort-Cuadras s'haurán pogut fixar que nosaltres havém tranzigit sempre en tot lo que han proposat els representants del últim senyor esmentat.

De primer moment nostre representat volia que la controversia fos *oral*, en Cuadras no ho volgué y la acceptarem escrita tal com ell desitjava. Lo mateix passà ab el tema, que fou proposat per en Cuadras y acceptat per nosaltres tal com ell volia.

Fou'l mateix Cuadras á qui se li ocorregué nombrar representants y forem nosaltres, els representants d'en Llangort, els que tinquerem d'anar á Mataró pera enllistar l'assumpto, y sempre així, sempre accedint á sas pretensions; en fi, que aquella democracia de que tant parlan, nosaltres no l'hem sapigut veure enlloch.

Y concretém. Arriba'l moment de nombrar el jurat pera emetre'l *fallo*; nombrats els respectius representants de cada part, s'ha de nombrar un tercer en discordia que no professi l'ideal de cap dels dos controvertents, y nosaltres proposém al distingit sociólech en Joseph Comaposada (única vegada que fem una proposició), fixantnos que reuneix las condicions d'esser ben conegut pel poble de Mataró pel seu talent, la seva imparcialitat y per no esser polítich ni sustentar el criteri de cap dels contro-

Número extraordinari pera'l dia 19 de Maig

LA TRALLA volguent conmemorar d'una manera digna'l tercer aniversari de la proclamació de la República Cubana, que s'escau'l dia 20 de Maig, publicarà un

Número extraordinari

el més interessant de tots els que s'han publicat.

En el text hi figuraran magnífichs articles tractant de la creixensa de Cuba en tots els ordres: "Després de la guerra". — Forma de Govern". — "Deute de la Revolució". — "L'Exèrcit llibertador". — "Tresor de la República". — "Sanitat". — "Instrucció Pública". — "Obras públiques". — "Els Municipis". — "Administració de Justicia". — "Comunicacions". — "La inmigració", etc., etc., y altres treballs tractant d'extrems tan interessants com aquests. Ilustrarán aquest número profusió de gravats, fotogravats, retratos y curiositats gráficas.

Constará de 8 planas. Será tirat á tres tintas, y costará no més que 15 céntims.

Pera la confecció d'aquest número contém ab la cooperació de valiosos elements que son garantía de la certesa dels datos que hi constarán.

Sortirà aquest Número EXTRAORDINARI el divendres dia 19 de Maig.

versants, creyentlo per aquestas rahons ferma garantia d'un imparcialissim vere dicte; donchs be, la proposició nostra no ha sigut acceptada, ab tot y reconeixer à dit ciutatdà *inteligencia e imparcialidad*.

Y no l'acceptan perque diuen que es *político*. En primer lloc això no es cert, y es menys cert encare que el asunto que ha de juzgar el individuo que se nombre es asunto político. L'assumpto es senzillament dir si es o no es reaccionar lo naciona lismo, y prou, y no es asunto político perque'l nacionalisme no es polítich.

Per totes aquestas rahons nosaltres per respecte al ciutatdà Comaposada no podém admetre àre al eminent sociólogo e ilustrado publicista D. Anselmo Lorenzo, à qui reconeixem home de talent y honradeza, però no ab las condicions necessaries per tal càrrec, ja que avans que àcrata y eminent sociólogo es castellá.

Fins are, com havém dit, havém tranzigit en tot à fi y efecte de portar à cap la controversia, que això era per nosaltres lo més interessant; mes are, que ja tenim lograda la controversia, no volém tranzigir de cap de las maneras perque considerém al senyor Comaposada ab las condicions necessaries pera tal càrrec, y sobretot també, com ja havém dit, perque la seva personalitat, prou coneguda del poble obrer de Mataró, es la més ferma garantia d'un imparcial y recte procedir.

Per lo tant, si's representants del senyor Cuadras volen anar à trobar al esmentat ciutatdà, poden indicarnos dia y hora pera anar tots junts, à demanarli que fassi l'obsequi d'acceptar dit càrrec.

Els representants d'en Llangort

Participem als nostres lectors que'l seyor Cuadras, ab el qui LA TRALLA ha sostingut la controversia, ha marxat à Buenos Aires.

No volém comentar aquesta soptada marxa. Reproduhim tan sols el final de l'article que li dedica *La República* de Mataró:

"No queremos penetrar en sus intenciones, solo sabemos que murió, como político, al no seguir su primera línea de conducta y le ha dado la puntilla *La Tralla*, con la controversia que le aceptó, equivocando, lastimosamente, por el prurito vanidoso de firmar escritos.

La marcha del senyor Cuadras es, para nosotros, el olvido de sus errores."

Els representants del senyor Cuadras que no volen acceptarnos à n'en Comaposada com à Jurat pera fallar la controversia, ja poden compendre ab lo transcrit que sapiguda la opinió del poble mataroní no tenim ja molt interès en el fallo. La rahó es nostra, y tampoch som amichs de rabejarnos ab el vensut.

A Madrid!

Els cors catalans ja son à Madrid.

Gracias als vots dels regidors republicans de nostre Ajuntament, la Banda municipal els hi acompañat, y tots junts pendrán part en unes festas que, pels números que las componen, més semblan organitzadas pera rendir vassallatge à la Monarqua, que no pas pera honrar la memoria del autor del Quixot.

Y si ho dubtan llegeixin els telegramas de Madrid, referents à la ressenya dels actes en que pendrán part l' Associació dels Cors y la Banda municipal.

Dilluns, à las nou del matí, se reunirán els cors à la piazza de la Vila de Madrid, devant del Ajuntament; desde allí músichs, coristas y regidors se dirigirán à la piazza de Neptuno, ahont farán *Alto y en su lugar descansen*, esperant que surti el Rey de la propera iglesia del Geronis, d' assistir à las *horas fúnebres* pera en Cervantes.

Llavors la Banda tocará la marxa real y els coristas y regidors desfilarán en *correcta formación y con marcialidad* devant de la Real persona.

Y també hi haurà vivas, puig segons ens diuen els diaris de dimars el demati, els Cors de n' Clavé ja han cridat *Viva el Rey!* al desfilar devant de la tribuna régia el dia de la professió cívica.

¿Oy que sembla el programa d' una revista militar?

Per si aquest número no 'ls hi agrada prou, dimecres, à las nou de la nit, aniran à donar una serenata al Palau Real; la Banda municipal tocará altra vegada la marxa real, y en acabat els mestres directors y demés peixos grossos pujaran al Palau, ahont els hi serà servit un refresh.

En tornant à Barcelona podrán dir com aquell personatje de *El Rey que rabió*:

"Hem menjat al Palau del Rey.
Quin honor pera la familia!"

Y pera assistir à unes festas purament cortessanas la Banda municipal ha deixat de pendre part en una festa literaria com la dels Jochs Florals?

Quins republicans son aquets regidors del Ajuntament que portan la Banda, que els seus electors pagan, à servir de comparsa en actes monárquichs?

Y l' Associació dels coros de n' Clavé, que fou fundada per un home tant eminent republicà com en Clavé, que sempre ens han dit que es eminentment republicana, y que ara últimament va obsequiar ab un gran concert à n' en Salmeron, s' ha p'estat mansament à tals actes, enllepolida per un viatge à Madrid, que ab els diners de la nació li ha pagat el govern monárquich, y que en últim cas no representan cap benefici per ella, sino solzament una movencia indirecta pera las fondas y casas de dispesas de Madrid, que es ahont quedarán definitivament tot el producte dels gastos dels coristas.

Els individuos de la Federació dels Coros d' en Clavé, que després d' haver ensajat el *Himno d' Cervantes* y haver fet gastos de viatje y estada à Barcelona, fiats en la paraula que se 'ls hi havia dat de que anirian à Madrid s' han hagut de quedar en terra ells y l' *himne* que ja tenian après, no els hi sàpiga greu lo que 'ls hi ha passat.

No han anat à Madrid, no haurán cridat *Viva el Rey!* sos directors, no haurán menjat al Palau Real, pero tinguin ben èntes que si el republicà Clavé fos viu se'n hauria alegrat.

Perque iquina vergonya que li farijan al inmortal fundador de las Societats Corals Catalanas la conducta de l' Associació!

futura publicació. Es veu que 'ls madrilenys, aixís com sempre son presents en actes de benefici propi, son sempre futurs en empreses de conveniencia altruïsta. Y es que per lo primer es per lo únic que viuen, mentras que per lo segon no tenen condicions pera practicar.

No hi ha dubte que aquest detall tant característicament espanyol es l' espectre fidel d' una enormitat no menys espanyola que coneixem ab el nom de partit republicà. Encara 'm recordo d' aquella pomposa y sorollosa colocació de la *primera pedra* de la *futura Casa del Pueblo* de Barcelona, dich que 'm recordo d' aquella *festassa*, y lo que hauré de recordarla perque estich segú que no m' enganyo al suposar eternament *futura* la inauguració d' aquell repùblic edifici.

Entre aquella festa y la que motiva aquest article hi veig encara una significació més important per esser més funesta pera nosaltres. En aquella no hi hagueren disputas, tothom estigué de comú acord pera venerar la gran figura del gran *mayestático* Napoleón I, y encara un' altra, no hi hagué *banquete*... pels que veneraven; dels venerats no 'n parlo, eran castellans y ab alguna cosa els futurs formadors de la *República Espanyola* havien de assemblar-se ab els de la no menys *idem* de *La República de las Letras*.

Perque també hi ha aquesta semblansa. Ab el nom y ab tot son idèntichs; se veu que à la *coronada villa* s' ha posat de moda entre els *intellectuals* això d' ésser repùblica.

Vagi fixantse el nostre poble inconscient que encara gosa seguir las petjades de las eminencias repùblich-espanyolistas; vagin fixantsh i en ells veurà els *futurs redemptors* del desvalgut y els *presents mangonejadors* del *modus vivendi*, tot gandulejant y que sols fan alguna cosa quan se tracta de fer *preparatius* de benefici propi.

Com *La República de las Letras*.

Y com la *Casa del Pueblo*.

Irremissiblement Espanya no serveix més que pera fer *juergas* y somniar ab cosas fantàsticas à causa del desequilibri mentat, que li produheix la *eterna y siempre present borratxera*.

PERE B. TARRAGÓ.

Un cas rigurosament històrich

Un dia de la setmana passada, al taller ahont treballo, els obrers van tenir una discussió sobre un article que va publicar *El Diluvio* ab lo títol "Cataluña y Castilla". De uns vint treballadors que som, n'hi ha dos de castellans; aquets, agafats ab els arguments de dit article de *El Diluvio*, que per cert ens afavoreix molt poch als catalans, el dos castellans ens van atacar de tal manera, que semblavan aquells gossos de presa que esperan la més petita ocasió pera agafarshi.

El resultat va ser el següent:

La majoria dels treballadors son lerrouxistas, pero, al veure atacats per aquells dos castellans, la dignitat els hi va despertar els sentiments de rassa de tal manera, que fins varen malehir de la colla de redemptors, y jo, aproveitantme de tant bella ocasió, els hi vaig explicar de la manera que vaig poguer, las doctrinas catalanistas y las ventajitas que llurs doctrinas tenen sobre eixos polítichs d'ofici, ab lo que tots hi van estar conformes alashoras. Els dòs castellans varen quedar muts y'ns van donar tota classe de satisfaccions. (La por guarda la vinya).

Veusaquí com *El Diluvio* ha fet una colla de catalanistas més, inconscientment.

F. SINTOV

Gracia, 25 Abril de 1905.

ESPAÑOLERÍAS

Ayer se celebró un banquete bajo la presidencia de don José Canalejas que vióse muy concurrido, en celebración de la próxima aparición de la revista *La República de las Letras*.

Entre los comensales surgieron algunas disputas sobre el carácter que debería tener la futura publicación.

(De qualsevol diari local.)

Veusaquí quatre ratllas tant curtas com significativas, capassas de donar la més exacta idea de lo que son aquella gent.

Tal vegada la *influencia* catalana que las obras teatrals allí importadas per l' aixerit *Quinitu Borrás* ha efectuat en aquella terra, ha sigut la causa de que, impresionantse, s' hajin despertat del seu ensopiment secular per tot lo que veritablement significa intelectualisme, y s' hajin sentit en ganas de fer quelcom que demostrés el desitj de lo que son impotents pera escometre.

Es inútil que encara pretengui pendre la revallala: la decadencia es imminent y la mort evidenciada. Es una veritat innegable alló de que els petits detalls son sempre las fidel demostracions del objectiu principal, y en aquest senzil cas no ha quedat pas menys demostrada.

S' ha tractat d' exteriorizar una pretensió que per ésser d' ells es inconsútil, y això s' ha fet reunir en *fraternal banquete*, ahont no ha deixat d' assistirhi sens dubte ni un sol dels que patrocinan la idea. S' ha tractat de parlarne y han esdevingut disputas entre los comensales y tot això per una

futura publicació. Es veu que 'ls madrilenys, aixís com sempre son presents en actes de benefici propi, son sempre futurs en empreses de conveniencia altruïsta. Y es que per lo primer es per lo únic que viuen, mentras que per lo segon no tenen condicions pera practicar.

No hi ha dubte que aquest detall tant característicament espanyol es l' espectre fidel d' una enormitat no menys espanyola que coneixem ab el nom de partit republicà. Encara 'm recordo d' aquella pomposa y sorollosa colocació de la *primera pedra* de la *futura Casa del Pueblo* de Barcelona, dich que 'm recordo d' aquella *festassa*, y lo que hauré de recordarla perque estich segú que no m' enganyo al suposar eternament *futura* la inauguració d' aquell repùblic edifici.

Entre aquella festa y la que motiva aquest article hi veig encara una significació més important per esser més funesta pera nosaltres. En aquella no hi hagueren disputas, tothom estigué de comú acord pera venerar la gran figura del gran *mayestático* Napoleón I, y encara un' altra, no hi hagué *banquete*... pels que veneraven; dels venerats no 'n parlo, eran castellans y ab alguna cosa els futurs formadors de la *República Espanyola* havien de assemblar-se ab els de la no menys *idem* de *La República de las Letras*.

Perque també hi ha aquesta semblansa. Ab el nom y ab tot son idèntichs; se veu que à la *coronada villa* s' ha posat de moda entre els *intellectuals* això d' ésser repùblica.

Vagi fixantse el nostre poble inconscient que encara gosa seguir las petjades de las eminencias repùblich-espanyolistas; vagin fixantsh i en ells veurà els *futurs redemptors* del desvalgut y els *presents mangonejadors* del *modus vivendi*, tot gandulejant y que sols fan alguna cosa quan se tracta de fer *preparatius* de benefici propi.

Com *La República de las Letras*.

Y com la *Casa del Pueblo*.

Irremissiblement Espanya no serveix més que pera fer *juergas* y somniar ab cosas fantàsticas à causa del desequilibri mentat, que li produheix la *eterna y siempre present borratxera*.

PERE B. TARRAGÓ.

¡AMUNT LOS CORS!

Ja de temps que arréu s' extén la *costüm* de dir en tots los tons, que 'l catalanisme atravessa un estat de crisis, que una gran divisió 'ns inutilisa, que la nostra causa no avensa, etc., etc.

Francament sempre que sento o lleigoix això no puch per menys de pensar en aquells altres que a tot' hora fan lo descubriment (encar que ab ben diferenta intenció), de que 'l catalanisme mor, que per consumació 's va perdent, que la *hidra* agoniza.

Als que de bona fé creuhen que 'l catalanisme està de crisis, me 'ls imagino o uns uns impacients o febles: (*nostres enemichs poden dividirnos en optimistas y pesimistas; una divisió més!!!*) serán segurament bons catalanistas que fits los ulls en lo resultat final de nostras lluytas, lo veuen molt llunyà, tenen por que de tant tardana no vingui may la realisació dels nostres més grans desitjos. Es veritat que 'ls catalans estém molt descatalanisats; ben cert qu' es grandiosa la tasca de retornar à un poble la perduda conciencia de son valer, de sos drets, infiltrarli lo convenciment de que pera viure, la primordial condició es governarse per si mateix; si, tot això tardarà, que lo que molt val molt costa conseguir y més fermament se serva.

Creuhen aquets, per ventura, que es un poble conscient, un gran nombre d' homes o massas, moventse, corrent, *demanant*, à homes, messias de llautó, d' ideas falsas y buydas, la implantació de tal o qual desviri, del que no s' han encara despertat?

¿Voldrian com un foch d' encenalls endre en lo cor de grans gentadas l' amor à Catalunya, à lo seu, à la dignitat humana?

Y si reconeixent que no es cosa de quatre dies l' assoliment dels nostres desitjos, es que fermament creuhen que no aném ni poch à poch, ni depressa, sino que 'ns hem aturat, jah! alashoras que girin l' esguart endarrera, no pera romandre inactius admiradors de lo que fórem y pessimistas filòsophs de lo que hem baixat à ésser, sino pera comparar lo que hem guanyat de lo que s' creya perdut per sempre, lo que hem reconquerit de lo que 'ns prengueren; pera comprender 'l brahó y fé dels que d' un camp de morts n' han alsat lo sempre viu esperit de la Patria. Si avuy desmayan que haurian fet vint anys endarrera, si no seguir als que s'reyan dels quatre romàntichs, primers,

quatre bojos més tart, eterna pesadilla de llur viure avuy. Vegin la bondat de la tasca feta, la seva durada, son impuls; y després, reconfortats ab tant bell exemple, retornin à la taleya; com lo trevallador que en feyna llarga pren dalit considerant de tant en tant lo ja fet.

Ahir eran ben pochs, contats, los catalans que en català sabían llegir; avuy ja podém dir que catalans y no catalans en saben. Ahir de bona fé's creyan los catalans que sa llengua ni era tal ni per rès servia; avuy los de la forsa bruta 'ns la reconeixen llengua. Ahir, nostras cançons populars feyan riure als sabis de ciutat; avuy tots ens dalim y sentim batre l' cor al escoltarlas y cantarlas. En nostra llengua's produxeixen obres que à las literatures oficiales admiran; nostre teatre es coneugut fora de sa terra; tenim una nombrosa y ardia premsa catalanista; comensan à florir per nostra terra las escolas catalanas; estém fent l' inventari de la rica llengua catalana; y tot això, tot just sortits de segles d' anorreament, d' esclavatje. Lo vensut alsa el cap, lo avans vencedor recula.

Catalans: si això s' es fet, molt més ab això, devém fer; si fins aquí hem arribat, més lluny anirém; serenament, conscientment seguim nostra tasca, y, comensant per nosaltres mateixos, siguém exemple d' homes dignes, constants y convensuts. De dividirnos, de matarnos (ab la ploma) ja se'n cuidarán els enemichs. Siguém optimistas puig si be la feyna es llarga, las victorias son constants, seguidas.

¡Amunt los cors y visca Catalunya.

JOAN RUFART.

d'associarse ab sos consemblants pera millor aixís satisficerse reciprocament las necessitats de la vida; aixís es que la societat no li pot negar los drets que li dona; que si's drets del home son absoluts com provinents de la natura, aqueixos mateixos drets, referents a la societat en si, sols son relativs y debent la societat com mare carinyosa mirar per la utilitat de tots los associats, aixís y sols aixís l'home tindrà l'imprevisible deber del cumpliment dels drets socials. Per lo tant, may la societat pot negar al individu la llibertat al tràfic, y a la industria, puig que allavors l'individu s'eximiria de la obediència a las lleys, del cumpliment dels drets y fins d'imposar-se cap mena de sacrificis, si's feyan precisos, a la societat.

Y es més, la societat té l' deber ineludible de donar al home un treball conforme a sus foras y aptituds y quin rendiment ha d'esser prou y suficient pera satisfacer sus necessitats.

Ben cert que á primera vista's creu difficult que la societat pugui cumplir ab aqueix deber; mes si aixís se creu es porque's considera la societat de la manera y forma com avuy es, y no de la manera que serà lo benaurat jorn en que 'ls principis democràtics, los verdaders drets y debers socials sian la nostra senyera y la nostra guia.

La falta d'un treball prou retribuït de que per regla general som víctimas la classe productora, es anti-natural, no es res més que la consecuencia llògica dels vics de l'actual organització social, es la consecuencia irritant de aqueix devassall de monopolis y privilegis y no de l'abundancia de brassos y la falta de diners, com sentim á dir a alguns.

Ve un horrible arsenal d'opresió, en forma de nòminas, càrrecs, empleos, llista civil, drets passius, y aquets, per lo compte que 'ls té, en las lluytas del treball y l'capital, no cal dir que's posan de costat del capital, sens volgut saber ahont es la rahó y, clar està, lo treball ha d'abaixar la testa y entonar lo *mea culpa*, culpa que no comet al rebelarse, si tenim en compte que tot home ha de fruir del lliure exercici dels drets individuals.

Lo jorn que ab tota plenitud l'home pugui fer us dels drets individuals, quedarán transformades radicalment las relacions que avuy existeixen entre l'capital y l'treball, y las lluytas que avuy arreu tenim que lamentar, sens dupte no hi serán, persuadida com estarà la societat de proporcionar lo degut treball als associats, ja per medi del crèdit, ja avançant primeras materias ó d'un altre modo calsevol dels que podrà disposar una societat ben organisada.

La llibertat d'ofici ó d'industria, més que un dret polític, es un principi sanitari y si deixém per sentat que l'home té la obligació, la necessitat de conservar sa vida, reciprocament té la societat lo deber de proporcionar al home los medis de satisfacer sus necessitats vitals sia d'un modo ó d'un altre.

J. MORERA SOLER

Fou una sessió molt aprofitada
la del dijous passat:
En P.lau va apropiar-se un bon empleo
pel seu volgut germà;
Al regidor Vilà varen nombrarlo
metge municipal;
y a més els senyors Fabra y Serraclarà
també varen pescar
anar a Madrid a sentir a nostra banda
tocar la Marxa Real.

Bona sessió de pesca
la del dijous passat!

**

En Zurdo va proposar en la sessió del Ajuntament que no s'entreguessin bonos de beneficencia no més que a les associacions adherides al Centenari, que son totes las republicanes fraternals.

Aquesta gent després de monopolizar las brigades tracta de convertir la Beneficencia en una ganga política.

Y visca la igualtat!

**

La Publicidad diu que els federales catalans han tractat ab desconsideració a n'en Benot.

Es á dir que havian d'acudir a l'Assamblea de Madrid com un remat de bens per consideració al actual President del Directori Federal.

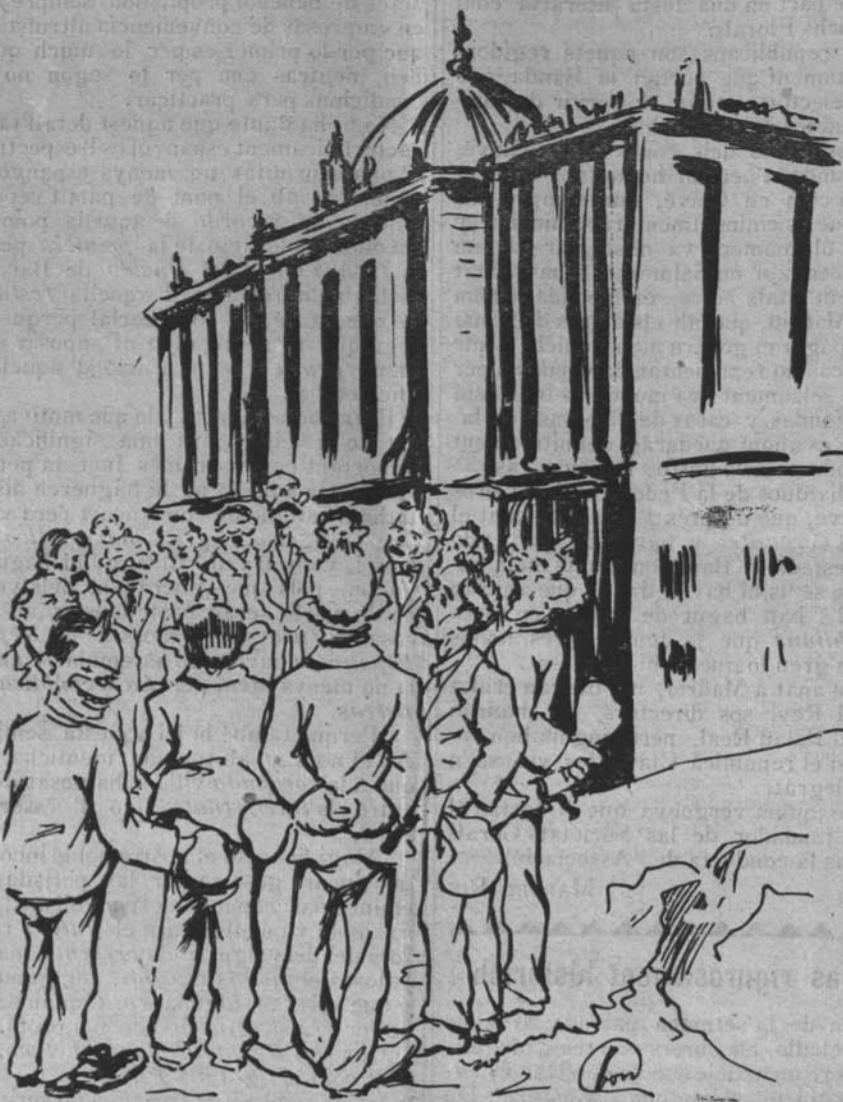
Aixó es lo mateix que proclamar la dictadura, dotada ab el dò de la infalibilitat.

**

El regidor fraternal senyor Vilà ha sigut nomenat metge municipal pels seus companys fraternals del Ajuntament.

Es alló de la Cura de moro: «Ignaci, paga a

¡Pobre Clavé!

Vejent que la "Marsellesa"
no 'ls hi donava cap ral

se'n van á la Villa y Corte
á cantar la "Marxa Real."

n' en Mariano», y se passa els diners d'una má al altra.

Ab la diferència que en aquesta comèdia els diners son de Barcelona.

A n' els mitins fraternals sempre se'n senten de bonas.

A n' el de La Fraternidad del Poble Sec, en Juli va dedicar els aplausos a n' els obrers víctimas del derrumbament del dipòsit de Madrid.

Y las víctimas del Ignacio Roca que no's meixen cap recort? ¿Que no n'eran d'obrers?

També va dir que com qu'es federal, vol que els 40 milions que cobra el clero se dediquin a instrucció pública.

Y els 180 milions que cobran l'exèrcit y la marina?

També va dir que perteneix a la Unió Republicana porque es un partit d'acció y no de doctrina.

Y defensar las quatre unitats que no es fer doctrina y per cert ben contraria a la Federació?

Diu que ell sent diputat provincial va proposar que els empleats de la Diputació sols trevallessin vuit horas.

Y els cambrers de La Fraternidad que's van queixar que'n trevallassan catorze? ¿Perqué no va proposar á la Junta que no més en trevallessin vuit.

Y En Sampere y Miquel va dir que la tribuna republicana se distingia de la religiosa, porque a n' aquesta sòls parlan homes y en la primera parlan homes y donas.

Si continua fent descubriments com aquest aviat se tornará calvo de tant sabi.

Y prou, sino may acabriam.

La Banda municipal, que Barcelona paga, ha anat a Madrid.

Y els republicans ab els seus vots son els que li han portada.

Y el regidor fraternal senyor Moré també l'acompanya.

Y dimecres passat junt ab els coros d'en Clavé havian de dar un concert y una serenata al Palau Real.

Y havian de tocar la Marxa Real.

Entusiasmemnos y cantém ab la música de La Marcha de Cádiz:

¡Viva España!

¡Viva els republicanos!

que portan a Madrid

la banda que paguem

tots els barcelonins

per dar concerts al Rey

tocant la Marxa Real,

perque questa es la marxa, es la marxa,

perque questa es la marcha nacional.

¡Viva España! etz.. etz

Lo prop-vinent diumenge, dia 14, á las deu del

LA TRALLA

Y'ls estarà molt bé.

Ah, y are quan tornin de los Madriles, fassin e favor de no pàrlar més de República, senyors adulators de la Monarquia. Y no cantin més «La Marsellesa», que en boca de monárquichs no hi està bé.

Aquest any la festa dels Jocs Florals de Barcelona s'ha hagut de celebrar sense la banda municipal, que paga Barcelona, y tot perque la *mayoria* fraterna de l'Ajuntament de Barcelona s'ha cuidat de lo que no es Barcelona y ha enviat á fora de Barcelona la banda municipal de Barcelona perque prenés part en festes que no's fan á Barcelona.

«Així se cuidan de Barcelona, senyors regidors fraternos de Barcelona?»

En vista de que molta part de la premsa periódica segueix reproduint treballs de LA TRALLA sense fer constar la procedència, aquesta Redacció fa públich que, á comptar desde aquest número, queda absolutament prohibida la reproducció de treballs si no's fa constar d'ahont procedeixen. «Estamos...?»

¡Salut, regio senyor de la Rambla de Catalunya! Ja sabém que densa que LA TRALLA va explicar en unas quantas veritats no la pots veure.

Y tant es així, que has promés no entrar ahont sàpigas que hi ha LA TRALLA.

Are veurem si tens valor per cumplirlo.

Senyor Administrador de LA TRALLA: fass'il favor d'enviar, gratis, cada setmana, y comensant per la present, un exemplar á casa'l regio senyor de la Rambla de Catalunya.

Y advertim al senyor aludit, que si segueix no-fent-hondat, diré el seu nom al públic y de pasada explicaré las seves rebequerias.

De El Liberal:

«En la costa Nordeste de la Península reina otra vez fuertísimo temporal.»

«En el Ferrol han entrado de arribada forzosa va-rios barcos» etc.

Be, senyor Liberal, bé: Con que... l'Ferrol lo tenim al gargal (nort-est) de la Península?

¡Vatú! 'l mon dolent! No digui tals disbarats, home, porque si La Putinera se'n entera, de segur que en Corominas se'n riurà y dirà que l'Ferrol se-halla en la costa Sudoeste, per més que fins els noys d'estudi saben que está situat á mestral (nort-oest).

Senyor Liberal, no val á badar!

VIC

DE FORA

Premià de Dalt

Sr. Director de LA TRALLA.

Molt estimat senyor GNOM: En Cons-tan-ti-no-pla, enseynat ab el negoci de patatas, m'encarrega l'escriurer á vosté respecte'l fallo de la causa d'El Barba-Mech y de parlarli d'un nou atropell del Patriarca Barbut.

Jo no sé com ferho, sense ofendre l'olfant dels bons llegidors de LA TRALLA, perque, per més que don Vicens Garcia (Rector de Vallfogona) hagués escrit:

«No serà persona cuerda, ni home estimat per res, ni tampoch bon Portugues, qui dirà mal de la...» d'allonsas.

jo d'això n'haig de parlar, ab motiu de que'l Patriarca Barbut, volent afavorir á n'algún dels que ajudaren á que's presentessin aquells testimonis de descàrrec a l'Audiencia, per descarrregar en lo possible la càrrega que pesava sobre El Barba-Mech, (per haver fet al venedor de LA TRALLA) ho feu de modo y manera que's quedessin ab la... d'allonsas, del díposit del escorxador.

Pero aquesta... d'allonsas, la té arrendada un reaccionario de aquel pueblo, segons expressió del setmanal d'en Franquesa, de Mataró, y com que aquet reaccionari no pot veure ab bons ulls que'l Patriarca autorisi que se li emportin la... d'allonsas al pic del dia, com hi ha qui's creu que també autorisá perque al pic de la nit se li emportessin las gallinas, remou cel y terra, y molt serà que á pesar de la franquesa que'l Patriarca té ab en Franquesa de El Nuevo Ideal, no veym' á tot un Patriarca que se li possa en tela de jutici:

«Que no es persona cuerda, ni home estimat per res,» per gran falta haver comés dispositiu d'aquelle... d'allonsas.

Y en quant á la causa d'El Barba-Mech, feridor del noy de LA TRALLA, per haver aquest comés l'indignitat de ferir la dignitat del gran Patriarca, sàpiga, senyor Director, que á pesar de la declaració d'en Franquesa, metje federal, oportunitat estil Cuadras, Estables y Menjadoras, y á pesar d'aquelle testimonis de descàrrec de Premià de Dalt, que qualsevol llorito los hi hauria envejat lo bé que recitaron la descàrrega, y á pesar de la brrillantissima y enyadradissima defensa del advocat, aquell que inspiradissim confongué la cama ab la pierna y l'lit, are la causa ha de passar á mans.

De un tribunal molt alt del de Premià de Dalt que, essent tant reaccionari, no crech que sigui un desvari dir que'l farà anar al pal.

PERET DEL XICH

Cartera de Comunicacions

Per falta d'espai deixém de publicarlos.

Imp. LA RENAISSA, Xuclà, 13, baixos